

ЛЮДИНА БІЖИТЬ НАД ПРІРВОЮ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

...**А** вони хрестили дитину. Сама твердиня Бога лежала перед їх похололими душами, розтощена й обернена в руїни. Недавнє струнке чудо архітектури Растреллі, вищирилася вона проваллями й хаосом брил, перемішаних із кістями, зяяла, й димилась, і сходила чадом. Прибіжище душ людських, символ могутности й святости, «неспалимої купини», непорушної сили й вічного покою, надія й підпора всіх страждених і обтяжених — ця, як і інші, й інші, сходячи чадом, оберталась у прах.

В апокаліптичному гуркоті чорної цієї доби відчаю, що для багатьох була напропороченим біблійним кінцем світу, зруйновані й спустошені самі, як і все навколо, вони п'ялися над безоднею, й заливали її п'янкою трутою, й гатили її піснями, й засипали її зухвалим, блюзнірським, одчайдушним сміхом, щоб не завити раптом у чорну безвість, як первісні вовчі душі на холодний місяць. Вони співали над чорним хаосом, над проваллям жаху, здичавіння, жорстокости й смерти, щоб не вибухнути раптом пекучими слізьми безнадії, тягучим криком загубленого, руїнами заваленого, безпритульного, до краю осамітненого людського серця...

Максим, господар дому цього й батько дитини цієї, сидів біля столу і, замість бавити й припрошувати гостей, дивився задумливо на пляшки, а вухом услухався десь поза стіну — туди, на вулицю, в світ, що глухо гомонів. Дивився й нічого не бачив, — усе зливалося в одному сліпучому образі, немовби хтось крутив фільм, спроектований на сліпучий екран, і зупинився саме на цьому місці...

... Син сонячного Палермо чи, може, Венеції — син далекої легендарної Італії, витиснутий геть із колони, що котилася бруком і в якій він ішов автоматично, — обвів сонце, й увесь світ, і це чуже, незнайоме місто невидючими очима й опустився на парапет. Він дотягся до нього, до парапету при бульварі, як сомнамбула, тягнучи рушничку за багнет по розквашеній, перемішаній із снігом грязюці, й опустився на лату того парапету — напівп-

ЛЮДИНА БІЖИТЬ НАД ПРІРВОЮ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

...**А** вони хрестили дитину. Сама твердиня Бога лежала перед їх похололими душами, розтощена й обернена в руїни. Недавнє струнке чудо архітектури Растреллі, вищирилася вона проваллями й хаосом брил, перемішаних із кістями, зяяла, й димилась, і сходила чадом. Прибіжище душ людських, символ могутности й святости, «неспалимої купини», непорушної сили й вічного покою, надія й підпора всіх страждених і обтяжених — ця, як і інші, й інші, сходячи чадом, оберталась у прах.

В апокаліптичному гуркоті чорної цієї доби відчаю, що для багатьох була напропороченим біблійним кінцем світу, зруйновані й спустошені самі, як і все навколо, вони п'ялися над безоднею, й заливали її п'янкою трутою, й гатили її піснями, й засипали її зухвалим, блюзнірським, одчайдушним сміхом, щоб не завити раптом у чорну безвість, як первісні вовчі душі на холодний місяць. Вони співали над чорним хаосом, над проваллям жаху, здичавіння, жорстокости й смерти, щоб не вибухнути раптом пекучими слізьми безнадії, тягучим криком загубленого, руїнами заваленого, безпритульного, до краю осамітненого людського серця...

Максим, господар дому цього й батько дитини цієї, сидів біля столу і, замість бавити й припрошувати гостей, дивився задумливо на пляшки, а вухом услухався десь поза стіну — туди, на вулицю, в світ, що глухо гомонів. Дивився й нічого не бачив, — усе зливалося в одному сліпучому образі, немовби хтось крутив фільм, спроектований на сліпучий екран, і зупинився саме на цьому місці...

... Син сонячного Палермо чи, може, Венеції — син далекої легендарної Італії, витиснутий геть із колони, що котилася бруком і в якій він ішов автоматично, — обвів сонце, й увесь світ, і це чуже, незнайоме місто невидючими очима й опустився на парапет. Він дотягся до нього, до парапету при бульварі, як сомнамбула, тягнучи рушничку за багнет по розквашеній, перемішаній із снігом грязюці, й опустився на лату того парапету — напівп-

ритомний, до кінця виснажений. Широко витріщеними й невидючими очима він дивився просто перед себе й мотав головою; порепані уста його обкипіли кров'ю; мотав головою й зрідка висував язик, і смужка крові гойдалася, звисаючи з порепаних уст...

А проти нього став товариш його вірний, теж безмежно виснажений, але ще притомний, і, вибиваючись із решток сил, поривав свого друга туди, вперед, до Вітчизни, — туди, куди вони всі йдуть, падаючи й знову встаючи.

— Аванті!.. Аванті!! [1] — повторяв він уперто, з тихим одчаєм. Він сам спирався на рушничку й хилився, як билина на вітрі, що ось-ось упаде.

— Аванті!..

Він благав, наказував, кипів злістю й сльозами, вабив, просив:

— Аванті!..

Але друг його лише мотав головою, облизуючи криваві уста. Він навряд чи чув будь-що. Вже готовий. Він отак пройшов через міста й села України, незнаної й теж легендарної для нього землі, але вже до Італії, до свого прекрасного Палермо, мабуть, не дійде.

А над усім — сонце.

А по розквашеній багнюці, проходячи наскрізь місто, мимо бульвару сунеться безкрая лавина таких самих приречених — друзів і товаришів. Вони хитаються, але ще повзуть тупо й автоматично, як мовчазна й велика сіра отара. То відступає змучена й до краю пригноблена, побита морозами, тифом і жахом італійська армія.

— Аванті!.. — вибивається з сил вірний камрад над конаючим другом. — Аванті!..

Ось цей образ стоїть в очах Максима й ніяк не може погаснути. Перед очима сіре обличчя й мотається кривава смужка, а в вухах жалібний клич: «Аванті!..» Двоє людей, забутих усіма й нікому непотрібних, серед чужого міста намагаються перемогти агонію, з останніх сил баянсуючи над прірвою загибелі...

Власне, намагається перемогти один, а другий уже готовий — лише непритомно мотає головою, переступивши вже однією ногою демаркаційну лінію між буттям і небуттям, між світлом і тьмою. В голосі його друга відчувається здавлене ридання, що ось-ось може прорватися непоправно й безнадійно зливою сліз — чоловічих сліз, риданням людини, що зривається в чорне провалля...

ритомний, до кінця виснажений. Широко витріщеними й невидючими очима він дивився просто перед себе й мотав головою; порепані уста його обкипіли кров'ю; мотав головою й зрідка висував язик, і смужка крові гойдалася, звисаючи з порепаних уст...

А проти нього став товариш його вірний, теж безмежно виснажений, але ще притомний, і, вибиваючись із решток сил, поривав свого друга туди, вперед, до Вітчизни, — туди, куди вони всі йдуть, падаючи й знову встаючи.

— Аванті!.. Аванті!! [1] — повторяв він уперто, з тихим одчаєм. Він сам спирався на рушничку й хилився, як билина на вітрі, що ось-ось упаде.

— Аванті!..

Він благав, наказував, кипів злістю й сльозами, вабив, просив:

— Аванті!..

Але друг його лише мотав головою, облизуючи криваві уста. Він навряд чи чув будь-що. Вже готовий. Він отак пройшов через міста й села України, незнаної й теж легендарної для нього землі, але вже до Італії, до свого прекрасного Палермо, мабуть, не дійде.

А над усім — сонце.

А по розквашеній багнюці, проходячи наскрізь місто, мимо бульвару сунеться безкрая лавина таких самих приречених — друзів і товаришів. Вони хитаються, але ще повзуть тупо й автоматично, як мовчазна й велика сіра отара. То відступає змучена й до краю пригноблена, побита морозами, тифом і жахом італійська армія.

— Аванті!.. — вибивається з сил вірний камрад над конаючим другом. — Аванті!..

Ось цей образ стоїть в очах Максима й ніяк не може погаснути. Перед очима сіре обличчя й мотається кривава смужка, а в вухах жалібний клич: «Аванті!..» Двоє людей, забутих усіма й нікому непотрібних, серед чужого міста намагаються перемогти агонію, з останніх сил баянсуючи над прірвою загибелі...

Власне, намагається перемогти один, а другий уже готовий — лише непритомно мотає головою, переступивши вже однією ногою демаркаційну лінію між буттям і небуттям, між світлом і тьмою. В голосі його друга відчувається здавлене ридання, що ось-ось може прорватися непоправно й безнадійно зливою сліз — чоловічих сліз, риданням людини, що зривається в чорне провалля...

Тоді до них підійшов третій. Він увесь час стояв осторонь і спостерігав цю сцену. В ватяній куфайці, в розхристаній сорочці, взутий у ганчір'яні бурки зі старими калошами поверх, цей третій підійшов поволі й став перед двома, широко й твердо розставивши ноги в сніговій грязюці, — син цього міста й цієї землі. Стояв і похмуро дивився на того, що мотав головою. А тоді вийняв пляшку з шкіряної торби, яку тримав під пахвою, відкоркував її й простяг тому непритомному — простяг до самих уст.

— П и й!.. — промовив чужою для італійця мовою. Але той тільки відвернувся від перешкоди, що торкнулася уст, і далі мляво мотав головою. Тоді третій наблизився щільно, взяв дебілою рукою італійця за голову, притиснув її до себе, розчепив йому силоміць зуби й уставив пляшку в уста. Дав йому ковтнути раз... удруге... втретє... А тоді пустив.

Кривава смужка обірвалася, лишившись на плящі. Непритомний син легендарної Італії заморгав очима, в яких зажевірла іскра свідомости, іскра життя... Глибоко-глибоко зітхнув, поволі витер уста рукою і подивився на свого камрада й на невідомого чужинця...

— Аванті!! Аванті!! — загукав шалено його камрад, як то гукають на коня, що почав зводитись, щоб не дати йому знову впасти. — Аванті!!!

— Та-ак... — задумано повторив третій, — аванті, брат!

Він знав це знамените слово й повторив його з притиском, услухаючись у його таємничий, могутній зміст, якийсь особливий у його власних устах:

— Аванті!!

Нещасний помалу слухняно звівся на ноги й, хитаючись, обіперся на плече друга.

А друг хапав невідомого чужинця за поли, дивився в його очі своїми очима, повними сліз... чоловічих сліз!.. І, не знайшовши, що сказати, пролебедів ламаною мовою:

— Ми з Палермо... З Палермо!.. — І раптом, не маючи чим винагородити, схопив за руку й потряс її з усієї сили, вигукуючи:

— Евіва!.. Евіва Україна!!

А далі, боячись, щоб його друг не впав на парпет, заметушився, вкладаючи його руку на своїй шії.

Похитуючись і тримаючись один за одного, вони пішли. Власне, один поволік другого.

А третій лишився. Нахмурений, він стояв і замислено дивився услід тим двом смішним «мушкетерам», поки вони не згубилися в сірій лавині. Під пахвою тримав шкіряну торбу з пляшками го-

Тоді до них підійшов третій. Він увесь час стояв осторонь і спостерігав цю сцену. В ватяній куфайці, в розхристаній сорочці, взутий у ганчір'яні бурки зі старими калошами поверх, цей третій підійшов поволі й став перед двома, широко й твердо розставивши ноги в сніговій грязюці, — син цього міста й цієї землі. Стояв і похмуро дивився на того, що мотав головою. А тоді вийняв пляшку з шкіряної торби, яку тримав під пахвою, відкоркував її й простяг тому непритомному — простяг до самих уст.

— П и й!.. — промовив чужою для італійця мовою. Але той тільки відвернувся від перешкоди, що торкнулася уст, і далі мляво мотав головою. Тоді третій наблизився щільно, взяв дебілою рукою італійця за голову, притиснув її до себе, розчепив йому силоміць зуби й уставив пляшку в уста. Дав йому ковтнути раз... удруге... втретє... А тоді пустив.

Кривава смужка обірвалася, лишившись на плящі. Непритомний син легендарної Італії заморгав очима, в яких зажевірла іскра свідомости, іскра життя... Глибоко-глибоко зітхнув, поволі витер уста рукою і подивився на свого камрада й на невідомого чужинця...

— Аванті!! Аванті!! — загукав шалено його камрад, як то гукають на коня, що почав зводитись, щоб не дати йому знову впасти. — Аванті!!!

— Та-ак... — задумано повторив третій, — аванті, брат!

Він знав це знамените слово й повторив його з притиском, услухаючись у його таємничий, могутній зміст, якийсь особливий у його власних устах:

— Аванті!!

Нещасний помалу слухняно звівся на ноги й, хитаючись, обіперся на плече друга.

А друг хапав невідомого чужинця за поли, дивився в його очі своїми очима, повними сліз... чоловічих сліз!.. І, не знайшовши, що сказати, пролебедів ламаною мовою:

— Ми з Палермо... З Палермо!.. — І раптом, не маючи чим винагородити, схопив за руку й потряс її з усієї сили, вигукуючи:

— Евіва!.. Евіва Україна!!

А далі, боячись, щоб його друг не впав на парпет, заметушився, вкладаючи його руку на своїй шії.

Похитуючись і тримаючись один за одного, вони пішли. Власне, один поволік другого.

А третій лишився. Нахмурений, він стояв і замислено дивився услід тим двом смішним «мушкетерам», поки вони не згубилися в сірій лавині. Під пахвою тримав шкіряну торбу з пляшками го-

рїлки, що вїн їх роздобув і нїс на хрестини. Туди вїн поклав знову й ту, з якої пив італїєць. «Бач! — похопився був, — треба ж було вїддати їм її зовсїм!» Та вже пїзно. Добрї думки приходять пїзно.

Цей третїй — це був вїн, Максим. І це було сьогоднї вранцї.

Тепер та пляшка стоїть ось посеред столу в числї інших, і трїшки кровї прикипїло на її шийцї. Максим зразу так і не обтер її, забув. Пїзніше тїєї кровї теж нїхто не обтер, хоч Соломон, який випадково спостерїгав усе вїддалїк, розказав, як то Максим напував з неї бїдолашного італїйця, що «їде, але навряд чи вже дїйде до своєю Італїї». І тепер пляшка так і стоїть незаймана. Звичайно, дїйде й до неї черга, вип'ють і її, незалежно вїд того, що там з нею трапилось. А може, вип'ють і за здоров'я чужинця. Може, вона якраз і чекає на це, стовбичачи посеред столу.

«А в а н т і!» — посмїхнувся Максим, замикаючи коло думок і вїдповїдаючи сам собі на якїсь свої тяжкї вагання. І зїтхнув, зринаючи з глибокого виру душі на гамїрну поверхню. Закурив.

— Що? — спитав Соломон.

— Все в порядку, професоре! Пийте...

Соломон не повторив запитання. Сам пригнїчений, заглиблений у себе і воднораз напружений, як натягнута струна, вїн, доктор фїлософїї й професор дїямату глушив горїлку чи горїлкою глушив власну душу й власну голову, і був червоний, і був на вигляд байдужий до всього свїту, крїм якоїсь веремїї в собі. Як завжди, хмїль його з вигляду не брав, але знати було, що, не як завжди, вїн тепер тратив рївновагу. Десь, певно, вїдчував, що зїрвався й кудись непоправно летить, і хоч намагався ту рївновагу вїдновити, та вона явно вїдновитись не давалася.

Знавши його добре, Максим бачив, що професор хльобає не горїлку сьогоднї, а щось їнше, далєбї — терпку отруту жаху й безнадїї, але нїчого не сказав. Оглянув поле бою, головним пляцдармом якого був стїл, побоевище людського серця з усїма темними силами — з тривоною, турботами, жалем, нудьгою смертельною, злиднями, самотнїстю, а головне — з жахом безвихїддя й смертї, — побоевище й арена пориву до життї й радїсного цвїтїння, що мерехтїло, як недосяжна вже для присутнїх тут мрїя. Озброєнї батареями пляшок горїлки, дзбанами квасу і варенухи та горами невибагливої, але єдино доступної для їхнього бенкету нинї, потрави в виглядї картоплї, огїркїв, капустаї й цибулї, присутнї зводили завзятий бїй. Було гамїрно, людно. Тут судїв увесь Максимїв рїд, а чи точнїше — рештки його, мозолястого, дебелого, жилавого. Того роду, що славився колись

рїлки, що вїн їх роздобув і нїс на хрестини. Туди вїн поклав знову й ту, з якої пив італїєць. «Бач! — похопився був, — треба ж було вїддати їм її зовсїм!» Та вже пїзно. Добрї думки приходять пїзно.

Цей третїй — це був вїн, Максим. І це було сьогоднї вранцї.

Тепер та пляшка стоїть ось посеред столу в числї інших, і трїшки кровї прикипїло на її шийцї. Максим зразу так і не обтер її, забув. Пїзніше тїєї кровї теж нїхто не обтер, хоч Соломон, який випадково спостерїгав усе вїддалїк, розказав, як то Максим напував з неї бїдолашного італїйця, що «їде, але навряд чи вже дїйде до своєю Італїї». І тепер пляшка так і стоїть незаймана. Звичайно, дїйде й до неї черга, вип'ють і її, незалежно вїд того, що там з нею трапилось. А може, вип'ють і за здоров'я чужинця. Може, вона якраз і чекає на це, стовбичачи посеред столу.

«А в а н т і!» — посмїхнувся Максим, замикаючи коло думок і вїдповїдаючи сам собі на якїсь свої тяжкї вагання. І зїтхнув, зринаючи з глибокого виру душі на гамїрну поверхню. Закурив.

— Що? — спитав Соломон.

— Все в порядку, професоре! Пийте...

Соломон не повторив запитання. Сам пригнїчений, заглиблений у себе і воднораз напружений, як натягнута струна, вїн, доктор фїлософїї й професор дїямату глушив горїлку чи горїлкою глушив власну душу й власну голову, і був червоний, і був на вигляд байдужий до всього свїту, крїм якоїсь веремїї в собі. Як завжди, хмїль його з вигляду не брав, але знати було, що, не як завжди, вїн тепер тратив рївновагу. Десь, певно, вїдчував, що зїрвався й кудись непоправно летить, і хоч намагався ту рївновагу вїдновити, та вона явно вїдновитись не давалася.

Знавши його добре, Максим бачив, що професор хльобає не горїлку сьогоднї, а щось їнше, далєбї — терпку отруту жаху й безнадїї, але нїчого не сказав. Оглянув поле бою, головним пляцдармом якого був стїл, побоевище людського серця з усїма темними силами — з тривоною, турботами, жалем, нудьгою смертельною, злиднями, самотнїстю, а головне — з жахом безвихїддя й смертї, — побоевище й арена пориву до життї й радїсного цвїтїння, що мерехтїло, як недосяжна вже для присутнїх тут мрїя. Озброєнї батареями пляшок горїлки, дзбанами квасу і варенухи та горами невибагливої, але єдино доступної для їхнього бенкету нинї, потрави в виглядї картоплї, огїркїв, капустаї й цибулї, присутнї зводили завзятий бїй. Було гамїрно, людно. Тут судїв увесь Максимїв рїд, а чи точнїше — рештки його, мозолястого, дебелого, жилавого. Того роду, що славився колись

феноменальним спокоєм і зрівноваженістю, з якої його ніщо не могло вивести, не в силі зіпсувати йому співану ним пісню — буйну й широку, як степ, і гучну, як грім. Роду древнього, роду каменярьського. Рештки роду, розметаного війною, але ще таки роду, монолітного і в цих рештках. Ось він заповнив тут усю хату, аж через дві світлиці заставлену повздовж столами, і під гуркіт далеких вибухів, під завивання, тупіт і скрегіт смерти навколо справляв тут свій, либонь, останній спільний бенкет, — підіймав чарки й келихи й виголошував незграбні, але гарячі, з самого серця, слова, ще й співав свою пісню, п'ючи «за щастя, за долю» для новонародженої й за... Але цього останнього «за» ніхто не хотів вимовляти вголос, бо вислів найкращих побажань тут був би пригадуванням найгіршого. Ах, як поєднати радість народження з трагедією неминучої загибелі когось посеред тих, що зійшлися тут разом?!

Усі були тут близькі й рідні, лише Соломон — чужий. Він не належав до роду. Але він був Максимів приятель, а колись ще й був його вчителем. Великий «мудрець» і недавній «стовп суспільства», він у великому сум'ятті знайшов сьогодні Максима й учепився за нього, як за порятунок, щоб за його спокоєм захистити свою душу, чим немало здивував Максима. Либонь, тому Максим і притяг його сюди. Чи, може, тому, що й сам хотів за ним захиститися? Рід його, Максимів, дебелий і живучий, та все то прості люди, ще не мали в більшості навіть початкової освіти, а душа ж потребує собі рівних, щоб у часи критичні черпати собі силу з їхньої сили, щоб кріпити себе снагою душі іншої. Чи не тому й опинився тут Соломон, приведений Максимом із зруйнованих вулиць?..

Усі пили, співали й знову пили. Та чомусь хміль, справжній хміль блаженного одуріння, обминав їх сьогодні. Вони хотіли перепити себе — і не могли. Вони хотіли переспівати себе, вичерпати серце — і не могли. Серед них була людина, помічена вже тавром смерті, тавром вічної розлуки. Над душею, що тільки-но прийшла на світ, сиділа душа, призначена на розп'яття. Це — батько новонародженої. Це — Максим. Ніхто не міг вичитати приречення на його кам'янім обличчі, але всі це знали й так. Йому вже треба було втікати. Йому вже треба було бігти вздовж по землі, надіючись хіба на щастя.

Куди?

В безвість.

Від кого? Чому?

феноменальним спокоєм і зрівноваженістю, з якої його ніщо не могло вивести, не в силі зіпсувати йому співану ним пісню — буйну й широку, як степ, і гучну, як грім. Роду древнього, роду каменярьського. Рештки роду, розметаного війною, але ще таки роду, монолітного і в цих рештках. Ось він заповнив тут усю хату, аж через дві світлиці заставлену повздовж столами, і під гуркіт далеких вибухів, під завивання, тупіт і скрегіт смерті навколо справляв тут свій, либонь, останній спільний бенкет, — підіймав чарки й келихи й виголошував незграбні, але гарячі, з самого серця, слова, ще й співав свою пісню, п'ючи «за щастя, за долю» для новонародженої й за... Але цього останнього «за» ніхто не хотів вимовляти вголос, бо вислів найкращих побажань тут був би пригадуванням найгіршого. Ах, як поєднати радість народження з трагедією неминучої загибелі когось посеред тих, що зійшлися тут разом?!

Усі були тут близькі й рідні, лише Соломон — чужий. Він не належав до роду. Але він був Максимів приятель, а колись ще й був його вчителем. Великий «мудрець» і недавній «стовп суспільства», він у великому сум'ятті знайшов сьогодні Максима й учепився за нього, як за порятунок, щоб за його спокоєм захистити свою душу, чим немало здивував Максима. Либонь, тому Максим і притяг його сюди. Чи, може, тому, що й сам хотів за ним захиститися? Рід його, Максимів, дебелий і живучий, та все то прості люди, ще не мали в більшості навіть початкової освіти, а душа ж потребує собі рівних, щоб у часи критичні черпати собі силу з їхньої сили, щоб кріпити себе снагою душі іншої. Чи не тому й опинився тут Соломон, приведений Максимом із зруйнованих вулиць?..

Усі пили, співали й знову пили. Та чомусь хміль, справжній хміль блаженного одуріння, обминав їх сьогодні. Вони хотіли перепити себе — і не могли. Вони хотіли переспівати себе, вичерпати серце — і не могли. Серед них була людина, помічена вже тавром смерті, тавром вічної розлуки. Над душею, що тільки-но прийшла на світ, сиділа душа, призначена на розп'яття. Це — батько новонародженої. Це — Максим. Ніхто не міг вичитати приречення на його кам'янім обличчі, але всі це знали й так. Йому вже треба було втікати. Йому вже треба було бігти вздовж по землі, надіючись хіба на щастя.

Куди?

В безвість.

Від кого? Чому?

Хто зна. Тому, що він не досидів у тюрмі в одних і втік і що не дався повісити себе другим і теж утік... І тепер йому немає місця на землі: на схід і на захід, на північ і на південь — усі шляхи закриті й усюди на нього чигає смерть. Але треба бігти... Та це ще півбіди. Гірше те, що душа його розгублена й квилить над безоднею чорної, найчорнішої зневіри в усьому, в що можна людині вірити, — вона опинилась без найменшого опертя. І не знає — для чого бігти... Все розторощено й обернено в дим, — усе, на чому та душа трималася. Віра його в цілий світ розлетілася на порох...

А в колисці спить собі немовля. Дві години перед цим кум із кумою — хрещений батько з хрещеною матір'ю — принесли його з церкви, поклали на простелене крижмо біля порога на доливіці й по черзі переступили через нього до хати — за місцевим ритуалом уведення людини в світ. А тоді поклали немовля в колиску. А біля нього став на сторожі синок — п'ятилітній Борис, зазираючи в крихітне личико істоти, якої досі не було, та яка прийшла й об'явилась сестрою. І тепер от у хаті стоїть гамір; ба, в цілому світі стоїть гамір — на честь її прибуття. По вулиці парадують колони, котяться машини, танки, підводи, б'ють гармати й десь стугоняють вибухи бомб, аж деренчать шиби й хитається земля, — а вона, чи воно, спить собі першим сном праведника, блаженним сном людини, що недавно прибула на світ і зовсім не знає, що в ньому робиться.

Максим позирає на немовля, на сина, на дружину і з усієї сили намагається перемогти біль, перемогти себе, відірватись у думках і почуттях від усього. Скоро ж бо треба розлучатись, тож ліпше непомітно обтинати нитки, щоб потім не так боліло, як усе увірветься нагло. Дружина дивиться віддалік і, мужньо стиснувши уста, мовчить. Вона теж думає ту саму думу — його героїчна дружина. Та настали часи, коли героїзм став звичайною буденщиною, коли й сама поява людини на світ зв'язана з неабияким героїзмом людей, лиш нема кому з того дивуватися.

І, ніби на доказ цього, кума Тетяна, піднісши чарку, розповідає весело цілому родові, як її хрещениця прибула на цей світ «за всіма законами військового часу».. Ношена під бомбардуванням і під артилерійським вогнем, вона добула до останнього дня дев'ятого місяця, не рушаючи з місця. А тоді останньої ночі, в останню мить породілля раптом покликала її, Тетяну, — і от вони вдвох самі глухої пори, при тридцятиступневому морозі помаршували через окуповане, обтикане німецькими патрулями й заставами місто до лікарні, за шість кілометрів від дому.

Хто зна. Тому, що він не досидів у тюрмі в одних і втік і що не дався повісити себе другим і теж утік... І тепер йому немає місця на землі: на схід і на захід, на північ і на південь — усі шляхи закриті й усюди на нього чигає смерть. Але треба бігти... Та це ще півбіди. Гірше те, що душа його розгублена й квилить над безоднею чорної, найчорнішої зневіри в усьому, в що можна людині вірити, — вона опинилась без найменшого опертя. І не знає — для чого бігти... Все розторощено й обернено в дим, — усе, на чому та душа трималася. Віра його в цілий світ розлетілася на порох...

А в колисці спить собі немовля. Дві години перед цим кум із кумою — хрещений батько з хрещеною матір'ю — принесли його з церкви, поклали на простелене крижмо біля порога на доливіці й по черзі переступили через нього до хати — за місцевим ритуалом уведення людини в світ. А тоді поклали немовля в колиску. А біля нього став на сторожі синок — п'ятилітній Борис, зазираючи в крихітне личико істоти, якої досі не було, та яка прийшла й об'явилась сестрою. І тепер от у хаті стоїть гамір; ба, в цілому світі стоїть гамір — на честь її прибуття. По вулиці парадують колони, котяться машини, танки, підводи, б'ють гармати й десь стугоняють вибухи бомб, аж деренчать шиби й хитається земля, — а вона, чи воно, спить собі першим сном праведника, блаженним сном людини, що недавно прибула на світ і зовсім не знає, що в ньому робиться.

Максим позирає на немовля, на сина, на дружину і з усієї сили намагається перемогти біль, перемогти себе, відірватись у думках і почуттях від усього. Скоро ж бо треба розлучатись, тож ліпше непомітно обтинати нитки, щоб потім не так боліло, як усе увірветься нагло. Дружина дивиться віддалік і, мужньо стиснувши уста, мовчить. Вона теж думає ту саму думу — його героїчна дружина. Та настали часи, коли героїзм став звичайною буденщиною, коли й сама поява людини на світ зв'язана з неабияким героїзмом людей, лиш нема кому з того дивуватися.

І, ніби на доказ цього, кума Тетяна, піднісши чарку, розповідає весело цілому родові, як її хрещениця прибула на цей світ «за всіма законами військового часу».. Ношена під бомбардуванням і під артилерійським вогнем, вона добула до останнього дня дев'ятого місяця, не рушаючи з місця. А тоді останньої ночі, в останню мить породілля раптом покликала її, Тетяну, — і от вони вдвох самі глухої пори, при тридцятиступневому морозі помаршували через окуповане, обтикане німецькими патрулями й заставами місто до лікарні, за шість кілометрів від дому.